

העזולה מהסוגיא

קידושין עז. – פא:

פרשת וירא ה'תשפ"ד

דף עז

◆ דיני חלל:

- כהן שנשא אשה שפסולה לו (כגון אלמנה לכה"ג או גרושה לכהן הדיוט) - הבנים והבנות חללים, וכן אשתו מתחללת^א.
- חלל שנשא חללה - הבנים והבנות חללים^ב.
- חלל שנשא בת ישראל - לת"ק הבנים והבנות חללים, לרבי דוסתאי בן יהודה הבנים והבנות לא חללים^ג.
- ישראל שנשא חללה - הבנים והבנות לא חללים.

◆ האם איסור חל על איסור:

- הקדמה - דנו התנאים האם 'איסור חל על איסור', ודעת רבי שמעון שאין איסור חל על איסור אפילו באיסור מוסיף, אמנם יש תנאים שסוברים שבדרך כלל אין איסור חל על איסור אבל ב'איסור מוסיף' איסור חל על איסור, ויש לדון באופנים שונים האם נחשב 'איסור מוסיף'.
- זונה וחללה גרושה ואלמנה - לא נחשב 'איסור מוסיף'.
- אלמנה גרושה וחללה זונה - נחשב 'איסור מוסיף'.

✽ הערות ✽

- א הגמ' מבארת שהמקור שכהן שנשא אשה שפסולה לו הבנים והבנות חללים דכתיב 'ולא יחלל זרעו' והלשון 'זרעו' כולל בין בנים ובין בנות, והמקור שהאשה מתחללת דכתיב 'ולא יחלל זרעו' דורשים 'זה שהיה כשר ונתחלל' כלומר שאשתו מתחללת. הגמ' מוסיפה שלמרות שהפסוק 'ולא יחלל זרעו' נאמר בכהן גדול מ"מ לומדים דין זה גם לכהן הדיוט, משום שבכהן גדול כתוב 'אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח', והאיסור של זונה מיותר שהרי זונה אסורה לכהן הדיוט וא"כ פשוט שאסורה לכהן גדול, ולומדים מיתור זה שכמו שכהן גדול מחלל את זרעו כך כהן גדול מחלל את זרעו.
- ב הגמ' מבארת שהמקור שחלל שנשא חללה הבנים והבנות חללים, דכתיב 'ולא יחלל זרעו' דורשים היקש בינו לבין זרעו כמו שהאב מחלל את בנו ובנותיו כך בנו מחלל את בניו ובנותיו.
- ג הגמ' מבארת שהמקור של ת"ק שחלל שנשא בת ישראל הבנים והבנות חללים הוא מגזירה שווה 'ולא יחלל זרעו בעמיו' וכתיב 'ולא יטמא בעל בעמיו', ולומדים שכמו שהאיסור של טומאת מת נאמר בזכרים ולא בנקבות כך דין חללות תלוי באב ולא תלוי באם, והגמ' מבארת שלא לומדים מפסוק זה שהאב מחלל רק את בנו ולא את בתו דכתיב 'זרעו' בין זכרים ובין נקבות, אמנם רבי דוסתאי בן יהודה דורש 'ולא יחלל זרעו בעמיו' בעם אחד הוא דמיחלל בשני עממים אינו מיחלל, כלומר שבאופן שהאב חללים בניהם ובנותיהם חללים אבל באופן שהאב חלל והאם בת ישראל או להיפך אין בניהם ובנותיהם חללים.

לקבלת העלון במייל B0527147396@gmail.com

• כהן גדול שבא על אחותו אלמנה - נחשב 'איסור מוסיף'.

◆ **פסול 'חללה'** - אשה שנבעלה לאיסורי כהונה נעשית חללה, ואשה שנבעלה לשאר איסורי ביאה (כגון איסור ערוה) לא נעשית חללה.

דף עה

◆ **דיני האיסור של 'לא יקח' ושל 'לא יחלל' ושל 'לא יחלל זרעו':**

- איסור של 'לא יקח' (כהן שקידש אשה שאסורה לו):
  - באופן שקידש ובעל - לוקה על הקידושין משום 'לא יקח'.
  - באופן שקידש ולא בעל - לאבוי לוקה, לרבא אינו לוקה.
- איסור של 'לא יחלל' (חילול האשה) - בין באופן שבעל לאחר קידושין ובין באופן שבעל ללא קידושין לוקה על הביאה משום 'לא יחלל'.
- איסור של 'לא יחלל זרעו' (חילול הילדים):
  - באופן שלא גמר ביאתו - לא לוקה.
  - באופן שגמר ביאתו - בין באופן שבעל לאחר קידושין ובין באופן שבעל ללא קידושין לוקה על הביאה משום 'לא יחלל זרעו'.

◆ **מחזיר גרושתו** - באופן שקידש ובעל לוקה, באופן שקידש ולא בעל או בעל ולא קידש אינו לוקה.

◆ **פסול גיורת לכהונה:**

• גיורת עצמה:

- באופן שהתגיירה לאחר גיל שלש - פסולה לכהונה.

⊕ הערות ⊕

ד הגמ' מביאה ברייתא שכהן גדול שבא על אחותו אלמנה לא חייב משום איסור אלמנה, ונחלקו הלישנות בגמ' מהו המקור של דברי הברייתא מסברא או מפסוק, וכן נחלקו הלישנות האם דין זה נאמר לפי רבי שמעון או לפי רבנן וכדלהלן.

הגמ' מביאה שנחלקו התנאים באדם שאכל נבילה ביום הכיפורים לרבי שמעון אינה חייב משום איסור יום הכיפורים כיון שאין איסור חל על איסור, ולרבנן חייב משום יום הכיפורים משום שאיסור חל על איסור, ורש"י מבאר שדין זה נאמר בין באופן שהבהמה התנבלה בערב יום הכיפורים שחל עליה איסור נבילה לפני יום הכיפורים ולא חל עליה איסור יום הכיפורים, ובין באופן שהבהמה התנבלה ביום הכיפורים משום שהבהמה הייתה אסורה בערב יום הכיפורים באיסור אבר מן החי.

הגמ' בלישנא קמא מבארת שהמקור של הברייתא שכהן גדול שבא על אחותו אלמנה לא חייב משום איסור אלמנה הוא מסברא שאין איסור חל על איסור, ולכן הגמ' מבארת שדין זה נאמר לפי רבי שמעון שסובר שאין איסור חל על איסור, אמנם לפי רבנן שסוברים שאיסור חל על איסור חייב גם משום אלמנה, אמנם הגמ' דוחה שדין זה נאמר גם לפי רבנן, משום שדברי רבנן שאיסור חל על איסור נאמרו רק באיסור חמור על איסור קל, ולא נאמרו באיסור קל על איסור חמור.

הגמ' בלישנא בתרא מבארת שהמקור של הברייתא שכהן גדול שבא על אחותו אלמנה לא חייב משום איסור אלמנה הוא מהפסוק 'והוא אשה בבתוליה יקח אלמנה וגרושה וחללה זנה את אלה לא יקח', ודורשים שאשה שמוותרת לכהן כשהיא בתולה אסורה עליו כשהיא אלמנה, אבל אשה שאסורה לכהן כשהיא בתולה (כגון אחותו) אינה אסורה עליו כשהיא אלמנה, ולפי"ז הגמ' מבארת שדין זה נאמר לפי רבנן שסוברים שאיסור חל איסור ולומדים מדין זה שאיסור קל על איסור חמור לא חל, אבל לפי רבי שמעון שסובר שאין איסור חל על איסור לא צריך פסוק לכך, אמנם הגמ' דוחה שאפשר לומר שדברי הברייתא נאמרו גם לפי רבי שמעון, משום שלולי הפסוק היה אפשר לומר שבאיסור כהונה איסור חל על איסור.

ה הגמ' מבארת שהמקור שפסול חללה נאמר רק באשה שנבעלה לאיסורי כהונה ולא באשה שנבעלה לשאר איסורי ביאה, דכתיב בכהן גדול 'אלמנה וגרושה וחללה זונה' והאיסור של חללה מיותר שהרי חללה אסורה לכהן הדיוט וא"כ פשוט שאסורה לכהן גדול, ולומדים מיתור זה שאין חללה אלא מאיסור כהונה בלבד.

הגמ' מבארת שכיון שאין חללה אלא מאיסור כהונה בלבד אדם שבא על איסור ערוה (כגון כהן שבא על אחותו) האשה נפסלה מדין זונה ולא נפסלה מדין חללה, אמנם באופן שלאחר מכן אשה זו חזרה ונבעלה לכהן זה או לכהן אחר נפסלה גם מדין חללה, כיון שהייתה אסורה על הכהן מדין זונה ויש בביאה זו איסור כהונה.

ו הגמ' מבארת שהטעם של רבא שלוקה על הקידושין רק באופן שלאחר מכן בעל, משום שהתורה אסורה 'לא יקח' משום שלא יחלל, אבל באופן שלא בעל שלא שייך 'לא יחלל' אין איסור בקידושין.

ז רש"י מבאר שהמקור שמחזיר גרושתו לוקה רק באופן שקידש ובעל, דכתיב 'לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר הוטמאה', ודורשים ש'לקחתה' הכוונה קידושין ו'להיות לו לאשה' הכוונה ביאה, אמנם תוס' מבארים שדורשים 'להיות' הכוונה קידושין ו'לאשה' הכוונה ביאה.

○ באופן שהתגיירה פחות מגיל שלש - לרבי יוסי ורבי אליעזר בן יעקב ורבי יהודה פסולה לכהונה, לרבי שמעון בן יוחאי כשרה לכהונה^ח.

• צאצאי גרים:

- לרבי יהודה - באופן שהאב גר פסולים לכהונה, ובאופן שהאב אינו גר כשרים לכהונה^ט.
- לרבי אליעזר בן יעקב - באופן שהאב והאם גרים פסולים לכהונה, באופן שהאב או האם אינם גרים כשרים לכהונה^י.
- לרבי יוסי - כשרים לכהונה^{יא}.

◇ **נאמנות האב לומר על בנו שהוא ממזר - לרבנן אינו נאמן, לרבי יהודה נאמן^{יב}.**

דף עט

◇ **אדם ששלח שליח לקדש את בתו וחזר וקידש את הבת בעצמו:**

- באופן שהאב קידש את הבת לפני שהשליח קידש - קידושי האב חלים^{יג}.
- באופן שהשליח קידש את הבת לפני שהאב קידש - קידושי השליח חלים.
- באופן שלא ידוע מי קידש ראשון - ספק איזה קידושים חלים.

◇ **קידושין באופן שהאב קידש ולאחר מכן הבת קידשה את עצמה:**

- באופן שידוע שהבת הייתה נערה בזמן הקידושין - קידושי האב חלים.
- באופן שידוע שהבת הייתה בוגרת בזמן הקידושין - קידושי הבת חלים.
- באופן שיש ספק האם הבת הייתה נערה או בוגרת (שהבת הייתה נערה ובסוף היום נמצאה בוגרת ויש ספק מתי בגרה):

○ באופן שהבת ביום שנשלם ששה חדשים שבין בגרות לנערות:

- באופן שהבת אומרת שבגרה לפני הקידושין - קידושי הבת חלים.
- באופן שהבת לא אומרת מתי בגרה - לרב קידושי הבת חלים משום שהולכים אחר חזקה דהשתא, לשמואל ספק

הערות

ח הגמ' מבארת שהמקור של רבי שמעון בן יוחאי גיורת שהתגיירה פחות מגיל שלש כשרה לכהונה, דכתיב 'וכל הטף בנשים החיו לכם' ופסוק זה נאמר גם לפינחס שהיה כהן ומבואר בגיורת פחות מגיל שלש כשרה לכהונה, אמנם שאר התנאים דורשים שהכוונה 'החיו לכם' לעבדים ולשפחות ולא לאישות.

ט הגמ' מבארת שהמקור של רבי יהודה שצאצאי הגרים באופן שהאב גר פסולים הוא, מהצד השווה של חלל ומצרי ראשון ש'אינו ברוב הקהל' (שחלל ביאתו בעבירה ומצרי ראשון אסור בקהל) שבתם פסולה אף גר ש'אינו ברוב הקהל' (משום שגולד מטיפה פסולה) בתו פסולה לכהונה, והגמ' מבארת שרבי יהודה לומד מהצד השווה הזה גם שגר פוסל את האשה בביאה כמו חלל ומצרי ראשון.

תוס' בתירוץ הראשון מבארים ששאר התנאים חולקים על דברי רבי יהודה וסוברים שאי אפשר ללמוד מצד השווה זה כיון שהפסול בתו של חלל הוא לכהונה ופסול בתו של מצרי ראשון הוא לקהל, ותוס' בתירוץ השני מבארים ששאר התנאים חולקים כיון שסוברים שאין צד השווה בין חלל שביאתו בעבירה למצרי ראשון שאסור בקהל (רש"י [עז א] מבאר כתוס' בתירוץ השני).

י הגמ' מבארת שהמקור של רבי אליעזר בן יעקב שצאצאי הגרים באופן שהאב והאם גרים פסולים, דכתיב 'אלמנה וגרושה לא יקחו להם לנשים כי אם בתולות מזרע בית ישראל', ורבי אליעזר בן יעקב דורש שבאופן שיש מקצת זרע מישראל כלומר שהאב או האם מישראל כשרים לכהונה, אבל באופן שאין מקצת זרע מישראל כלומר שהאב והאם גרים פסולים לכהונה.

יא הגמ' מבארת שהמקור של רבי יוסי שצאצאי הגרים כשרים לכהונה, דכתיב 'אלמנה וגרושה לא יקחו להם לנשים כי אם בתולות מזרע בית ישראל' ודורשים 'מי שנזרעו בישראל', כלומר שצאצאי הגר שאביהם ואמם התגיירו והם מישראל כשרים לכהונה.

יב רש"י מבאר שהטעם של רבנן שהאב אינו נאמן לומר על בנו שהוא ממזר כיון שהאב קרוב אצל בנו ומימלא אינו נאמן להעיד עליו, אמנם רבי יהודה סובר שהאב נאמן להעיד על בנו דכתיב 'כי את הבכור בן השנואה יכיר' ודורשים יכירונו לאחרים.

הגמ' מבארת שלפי רבנן החידוש בפסוק 'כי את הבכור בן השנואה יכיר' שהאב יכול לומר מיהו הבן הבכור לענין שירש פי שנים בנכסיו, ולמרות שביחס לנכסים שיש לאב עכשיו אין בכך חידוש כיון ש'בידו' לתת אותם במתנה, מ"מ יש בכך חידוש ביחס לנכסים שאין לאב עכשיו אלא יהיו לו לאחר מכן, ולפי רבי מאיר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם אין חידוש גם ביחס לנכסים שאין לאב עכשיו כיון שיכול לתת אותם במתנה, אלא יש חידוש ביחס לנכסים שיהיו לאב בשעה שיהיה גוסס (רש"י מבאר שגוסס לא יכול להקנות נכסים, אמנם תוס' חולקים שגוסס יכול להקנות נכסים אלא גוסס לא יכול לדבר).

יג רש"י מבאר שהסיבה שקידושי השליח לא חלים משום שבקבלת הקידושין של האב נחשב שביטל את שליחות השליח.

האם קידושי האב חלים או קידושי הבת חלים?¹.

- באופן שהבת בתוך הששה חדשים שבין בגרות לנערות - רב מודה שלא הולכים אחר חזקה דהשתא².
- ◆ **דין 'תרתי לריעותא'** (באופן שיש שני חזקה דמעיקרא שסותרות זו את זו ויש חזקה דהשתא שמכריעה ביניהם) - לרבנן החזקה דהשתא מכריעה, לרבי שמעון החזקה דהשתא לא מכריעה אלא נחשב ספק³.

דף פ

◆ היוצא למדינת הים:

- חזקה על האשה:
  - באופן שנשא אשה מיוחסת ויצא למדינת הים וחזר ואומר שזו אשתו שנשא כאן - לא צריך להביא ראיה על האשה.
  - באופן שנשא אשה במדינת הים - צריך להביא ראיה על האשה שהיא מיוחסת.
- חזקה על הבנים (אדם שנשא אשה מיוחסת ויצא למדינת הים וחזר ואמר 'זו אשתי ואלו בני')
  - באופן שאמר שהיה לו אשה אחת במדינת הים - באופן שהבנים כרוכים אחרי אמן נחשב חזקה שהם בניה, באופן שאינם כרוכים אחריה אין חזקה שהם בניה.
  - באופן שאמר שהיה לו שתי נשים במדינת הים ומתה אחת - אפילו באופן שהבנים כרוכים אחרי אמן לא נחשב חזקה שהבנים הם שלה, משום שיש חשש שהם בנים של האשה השנייה וגדלה אותם ולכן הם כרוכים אחריה.
- גדר נאמנות החזקה שהבנים כרוכים אחרי אמן:
  - לרבי יוחנן:
    - לענין אכילת תרומה - מועיל.
    - לענין הבן האם כשר לעבוד על המזבח והבת האם כשרה להנשא לכהונה - לרש"י לא מועיל, לתוס' מועיל.
    - לענין לסקול את הבן באופן שבא על האם - לא מועיל.
  - לריש לקיש - מועיל.

◆ דין רוב מול חזקה:

- הקדמה - נחלקו רבי מאיר ורבנן באופן שיש רוב מול חזקה: לרבי מאיר חוששים למיעוט, ולרבנן לא חוששים למיעוט, ותוס' מבארים שיש שני אופנים של רוב וחזקה רוב חשוב ורוב שאין חשוב וכדלהלן:
- רוב חשוב (כגון אשה שהיא בחזקת זקוקה ליבום והלך בעלה עם צרתה למדינת הים ויש רוב שצרתה התעברה וילדה וממילא האשה פטורה מיבום) - לרבי מאיר נחשב ספק, לרבנן הולכים אחר הרוב.
- רוב שאינו חשוב (כגון עיסה שהיא בחזקת טהרה ויש רוב שהתינוק טימא את העיסה) - לרבי מאיר הולכים אחר החזקה. לרבנן: לרבי יוחנן נחשב ספק, לריש לקיש הולכים אחר הרוב.

☞ הערות ☞

- יד רש"י מבאר שרב סובר שהולכים אחר חזקה דהשתא גם באופן שיש ספק השקול האם בגרה בתחילת היום או בסוף היום, אמנם תוס' סוברים שרב סובר שהולכים אחר חזקה דהשתא רק באופן זה שיש סברא שבגרה בתחילת היום משום שדרך הסימנים לבוא בתחילת היום.
- טו בדברי הגמ' מבואר שדברי רב שהולכים אחר חזקה דהשתא נאמרו רק באופן שאין חזקה דמעיקרא (כגון באופן שהבת ביום שנשלם הששה חדשים שבין בגרות לנערות), אבל באופן שיש חזקה (כגון באופן שהבת בתוך הששה חדשים שבין בגרות לנערות) מודה רב שלא הולכים אחר חזקה דהשתא.
- תוס' מבארים שבאופן זה לא שייך חזקה דמעיקרא שהבת היא בחזקת פנויה, משום כיון שהבת מקודשת ממ"נ או בקידושי האב או בקידושיה.
- טז הגמ' מבארת שהאופן שיש בו 'תרתי לריעותא' הוא במקוה שהיה שלם וטבלו בו כלים טמאים ולאחר מכן נמצא שהמקוה חסר, שלמרות שיש חזקה דמעיקרא שהמקוה היה שלם, מ"מ יש כנגדה חזקה דהשתא שהמקוה חסר, וכן יש חזקה דמעיקרא שהכלים היו טמאים, ולכן לרבנן הכלים טמאים בודאי, ולרבי שמעון הכלים ספק טמאים וממילא באופן שהספק היה ברשות הרבים ספק טומאה ברשות הרבים טהור ובאופן שהספק היה ברשות היחיד הכלים ספק טמאים (רש"י מבאר שדין זה נאמר לפי רבי שמעון שסובר שספק טומאה ברשות היחיד ספק טמא אבל רבנן סוברים שטמא בודאי).

◆ דין יחוד:

- עם איזה נשים אסור לאדם להתייחד:
  - לתנא דמתניתין - כל העריות חוץ מבן עם אמו ובת עם אביה ואח עם אחותו".
  - לרבי מאיר - כל העריות, וכן אסור לאדם להתייחד עם בהמה.
- יחוד עם זכור או בהמה - לרבי יהודה ברווק אסור ובשאר האנשים מותר, לחכמים מותר".
- האם מותר להתייחד באופנים אלו:
  - איש אחד ושתי נשים:
    - באופן שאחת מהנשים היא קטנה שיודעת טעם ביאה ולא מוסרת עצמה לביאה - מותר.
    - באופן ששתי הנשים שונאות זו את זו (כגון שתי יבמות, או שתי צרות, או אשה וחמותה, או אשה ובת בעלה) - מותר.
    - באופן ששתי הנשים גדולות ולא שונאות זו את זו - לת"ק אסור, לרבי שמעון מותר".
  - שני אנשים ואשה אחת:
    - בעיר:
    - באופן שהאנשים כשרים - מותר.
    - באופן שהאנשים פרוצים - אסור.
    - בדרך - אסור שמא יצטרך אחד לצאת לנקביו.
      - אשתו עמו - מותר".
      - בעלה בעיר - לרש"י אסור, לתוס' מותר".
      - פתח פתוח לרה"ר - מותר.
- דין מכת מרדות באשה שהתייחדה:
  - בפנויה - מכים מכת מרדות.

✽ הערות ✽

יז הגמ' מבארת שהמקור של איסור יחוד הוא מהפסוק 'כי יסיתך אחיך בן אמך' ודורשים שמוותר לבן להתייחד עם אמו (וה"ה שמוותר לבת להתייחד עם אביה [תוספות הרא"ש פא ב]), ומשמע שאסור לאדם להתייחד עם שאר הנשים שאסורות עליו.

הגמ' מבארת שלמרות שמוותר לאדם להתייחד עם אחותו, מ"מ אסור לאדם לגור בקביעות עם אחותו, אמנם מותר לבן לגור בקביעות עם אמו, וכן מותר לבת לגור בקביעות עם אביה.

בדברי המשנה מבואר שמוותר לבן קטן לישן עם אמו בקרוב בשר, ואסור לבן גדול לישן עם אמו בקרוב בשר אלא זה ישן בכסותו וזו ישנה בכסותה, וכן מותר לבת קטנה לישן עם אביה בקרוב בשר, ואסור לבת גדולה לישן עם אביה בקרוב בשר אלא זה ישן בכסותו וזו ישנה בכסותה, והגמ' מבארת שבן גדול הכוונה שהביא שתי שערות שאינם נחשבות 'שומא' (ללישנא קמא מגיל י"ב וללישנא בתרא מגיל י"ג), ובת גדולה הכוונה 'שדים נכונים ושערך צמח' באופן שהשערות אינם נחשבות 'שומא' (ללישנא קמא מגיל תשע וללישנא בתרא מגיל י"ב). והגמ' מוסיפה שההיתר של בת גדולה לישן עם אביה בקרוב בשר נאמר באופן שלא בושח לעמוד לפניו ערומה, אבל באופן שבושה לעמוד בפניו ערומה אסור לישן בקרוב בשר אלא זה ישן בכסותו וזה ישנה בכסותה.

יח הגמ' מבארת שהטעם של חכמים שמוותר להתייחד עם זכור או בהמה משום שלא נחשדו ישראל על כך.

יט הגמ' מביאה שנחלקו התנאים האם מותר יחוד של איש אחד ושתי נשים בזמן אנינות: לת"ק אסור, ולאבא שאול מותר. והגמ' בהו"א סברה שנחלקו במחלוקת של ת"ק ורבי שמעון האם מותר יחוד של איש אחד עם שתי נשים, והגמ' דוחה שאבא שאול מודה לדברי ת"ק שאסור לאיש אחד להתייחד עם שתי נשים, אמנם בשעת אנינות מותר כיון שבשעה זו היצר הרע לא שולט.

רש"י מבאר שלמרות שת"ק סובר שאסור לאיש אחד להתייחד עם שתי נשים, מ"מ מותר לאיש אחד שאין עסקיו עם הנשים להתייחד עם שלש נשים, אבל לאיש שעסקיו עם הנשים אסור להתייחד עם שלש נשים, אמנם תוס' חולקים על רש"י וסוברים שבכל אסור אסור לאיש אחד להתייחד עם שלש נשים.

כ תוס' מבארים שההיתר של 'אשתו עמו' נאמר רק באדם שאין עסקיו עם הנשים, אבל באדם שעסקיו עם אנשים אסור להתייחד גם באופן שאשתו עמו.

כא רש"י מבאר שלמרות שאסור להתייחד באופן ש'בעלה בעיר' אמנם לא מלקים על כך, בדברי הגמ' מבואר שההיתר של 'בעלה בעיר' (לרש"י שאין מלקים על כך ולתוס' שמוותר להתייחד) לא נאמר באופן שהבעל והאשה רגילים זה בזה.

○ באשת איש - לרב אשי לא מכים מכת מרדות כדי שלא יצא לעז על הבנים, למר זוטרא מכים מכת מרדות ומכריזים שלא זינתה אלא התייחדה.

• האם אשה שהתייחדה נאסרת:

○ לבעלה - לא נאסרת.

○ לכהונה:

▪ לרש"י - נאסרת.

▪ לתוס' - באופן שאומרת 'לא נבעלתי' לא נאסרת, באופן שאומרת 'לכשר נבעלתי' נאסרת.

◆ **מלמד תינוקות** - לת"ק אסור לרווק ללמד תינוקות, ולרבי אלעזר אסור לאדם שאשתו לא שרויה עמו ללמד תינוקות, וכן אסור לאשה ללמד תינוקות³².

הדרן עלך מסכת קידושין !!

הערות

כב הגמ' מבארת שהטעם שלפי ת"ק אסור לרווק ללמד תינוקות ולפי רבי אלעזר אסור לאדם שאשתו לא שרויה עמו ללמד תינוקות, משום שיש חשש מחמת האמהות של הילדים שמביאות את הילדים ללמוד, וכן הטעם שאסור לאשה ללמד תינוקות משום שיש חשש מחמת האבות של הילדים שמביאים את הילדים ללמוד.